

Laia Hernández i Gemma Moreno.

BRC.3.1 Serveis a les persones.

Drets dels infants.

Tasca 5.

REPORTATGE RESUM “POBRESA INFANTIL”

- 3 de cada 10 persones son pobres a Barcelona.
- 1 cop a la setmana porten els nens al club de rugby de Tarragona.
- Els que pateixen més són les famílies amb nens.
- A Catalunya 480.000 están en risc de pobresa.
- Pobresa menors de 16 anys: 2018/17,6% - 2011/26% - 2015/30%
- Un 12% de famílies a Barcelona pateixen pobresa externa.

Un jove a Ciutat Vella té vuit vegades més risc de fracàs escolar que un de Sarrià

El Periódico

El risc de fracàs escolar d'un alumne a Ciutat Vella multiplica per vuit el d'un jove de Sarrià-Sant Gervasi. O el que és el mateix: mentre que un 35,5% dels alumnes de quart d'ESO del districte del centre de la ciutat suspenen les proves de competències bàsiques, a Sarrià el percentatge baixa al 4,5%.

A Barcelona hi ha una acceptable oferta d'oportunitats educatives, però els recursos haurien d'estar millor repartits. Des del punt de vista educatiu, Barcelona és una ciutat amb un greu dèficit d'equitat.

La mala distribució territorial i les condicions socioeconòmiques de les famílies que viuen en cada districte són les principals causants, segons l'informe, de la iniquitat. El principal argument que donen les famílies que prefereixen quedar-se amb el nen a casa és, en aquest cas, el del preu.

El País

Els alumnes de quart d'ESO dels centres educatius de Ciutat Vella tenen vuit vegades més possibilitats de patir fracàs escolar que els de Sarrià-Sant Gervasi.

L'estudi va ser presentat per la segona tinent d'alcalde, Laia Ortiz, i la directora de l'Institut de la Infància i Adolescència, Maria Truñó.

Segons la tinent d'alcalde, "l'alumnat socialment desfavorit no es distribueix de manera equilibrada en el conjunt de la xarxa escolar sinó que es concentra en escoles i instituts determinats". Truñó va alertar que els alumnes que no tenen la nacionalitat espanyola estan "sobrerepresentats en totes les etapes educatives i, especialment, en la secundària" dels centres públics

Els drets dels infants

T'has adonat que sempre hi ha gent que t'envolta? Tot i que potser de vegades et sembli que no, sempre hi ha algú que et cuida, sovint algú t'ajuda amb els deures de l'escola, a la classe sempre estàs amb els companys i companyes, gairebé sempre que fas alguna cosa per divertir-te la fas amb algú altre...

A més de la gent que més coneixes, t'has fixat en la quantitat de gent que viu al teu barri, a la teva ciutat, al teu país, al món? Quan vas al metge o a l'escola, quan jugues al pati, quan visites un museu... sempre hi ha persones pertot arreu.

Amb tota aquesta gent compartim coses. Tenim el deure de compartir, de pensar en els altres, i tenim el dret que la gent que ens envolta pensi en nosaltres i ens faciliti la vida.

Cal tenir en compte tothom, i cal tenir pensat com fer-ho i també com tenir els recursos necessaris perquè això ens permeti viure a tots millor. Per això les institucions, sovint per mitjà de les lleis, fan propòsits, creen regles i organitzen els mitjans per a aconseguir-ho.

La Declaració dels drets dels infants és un text que intenta que els nens i les nenes estiguin sempre acompanyats de la gent que els estima, que puguin aprendre a compartir i que hi hagi persones que sempre pensin en ells. Explica que els infants teniu uns drets que les persones grans, les lleis i les institucions hem de garantir que s'acompleixin.

Saps què són els drets i els deures?

Un dret és allò que els altres han de respectar de tu. Un deure és allò que has de fer obligatòriament.

Per a tenir drets, la gent que ens envolta ens els ha de donar i nosaltres, a canvi, tenim l'obligació de comportar-nos d'una manera determinada: d'això se'n diu tenir deures.

Per exemple: tens el dret de tenir una escola on anar per a aprendre moltes coses.

Alhora, tens el deure d'anar-hi.

Si no hi vas, no pots demanar tenir una escola on anar, ni que sigui molt bona, ni que tothom hi compleixi les seves obligacions, etc.

Ara que ja saps que vivim amb persones que ens han de facilitar els nostres drets i amb qui tenim certs deures, t'expliquem el contingut d'un text que es diu Els drets dels infants.

Declaració dels drets dels infants:

La idea de promoure els drets del nen va circular en alguns mitjans intel·lectuals durant el segle XIX. Un exemple d'això va ser la referència que va fer l'escrit francès de Jules Vallès en la seva obra L'enfant (1879), i més clarament la reflexió sobre els drets del nen que va realitzar Kate D. Wiggin en Children's Rights (1892).

En aquest ambient receptiu, en les dues primeres dècades del segle XX van circular diverses declaracions dels drets del nen, de vegades en forma literària o bé com resolucions organitzacions científiques i pedagògiques.

La primera declaració de drets del nen, de caràcter sistemàtica, fou la Declaració de Ginebra de 1924, redactada per Eglantyne Jebb fundadora de l'organització internacional Save the Children, que va ser aprovada per la Societat de Nacions el 26 de desembre de 1924.

L'any 1959, les Nacions Unides van aprovar una Declaració dels drets de l'infant que incloïa 10 principis contemplats en

la Declaració Universal de Drets Humans, però no era suficient per a poder protegir els de la infància perquè legalment no tenia caràcter obligatori. Sis anys abans s'havia decidit que el Fons Internacional d'Emergència de les Nacions Unides per als nens (UNICEF) continuem les seves labors com organisme especialitzat i permanent per a la protecció de la infància (denominant-ho oficialment Fons de Nacions Unides per a la infància). Llavors, el 1978, el Govern de Polònia va presentar a les Nacions Unides la versió provisional d'una Convenció sobre els Drets dels Infants. Però, van passar deu anys amb negociacions amb els governs de tot el món, líders religiosos, ONG i altres institucions fins que es va aconseguir aprovar el text final de la "Convenció sobre els Drets de l'Infant", el 20 de novembre de 1989, el compliment del qual seria obligatori per a tots els països que la rectificassin. La Convenció es va convertir en llei l'any 1990, després de ser signada i acceptada per 20 països, entre ells Espanya.

La Convenció sobre els drets de l'infant va ser adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides. A finals de 1997 havia estat ratificada per tots els països, excepte Somàlia i Estats Units.[3] També, hi hagut problemes amb els articles 37 i 40 perquè parlen sobre la justícia dels menors i alguns països no hi estan d'acord. La Convenció té un total de 54 articles.

